

Molnár János:

Uwe Martin Schmidt búcsúztatása

Gyászoló Család!

Kedves Regina! Filip, Martin és Marika!

Végtisztességet tevő Gyülekezet!

Kedves Testvéreim!

Jól emlékszem arra, amikor 1994-ben, itt a jókai templomban kedves halottunk letette lelkészi eskünet, majd egy rövid beszédet mondott, amit ezzel az igével fejezett be: Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem” (Kor 12,9). Kedves testvérünk, akit az Úr most magához szólított, ebben a lelkületben élt, dolgozott Krisztus ügyéért, egyházunkért és népünkért, amellyel teljesen azonosulni tudott.

Életéről, tevékenységéről ma már sokat hallottunk, nehéz még ezekhez valamit is hozzátenni. Érdemeit pedig nagyon hosszú volna felsorolni! Egyébként is, szerda óta mi, a Selye János Egyetem Református Teológiai Kara diákjai és tanárai, megsomorodott szívvel, tanácstalanul állunk e nem várt, lesújtó tény előtt. Ha valakit önfeláldozásért, segítőkészségért tiszteltünk és szerettünk – akkor az ő volt.

1997-től tanított a Calvin János Teológiai Akadémián, majd 2004-től a Selye János Egyetem református Teológiai Karán német nyelvet, missziológiát, végül pedig ökumenikus teológiát. 1998-ban diákjaink az ő előadását választották az év előadásává. Teológiánk sorsát a szívéen viselte, s mindent megtett azért, hogy ez a fiatal intézet nemzetközi szinten is a köztudatba jusson, tekintélyét minden fórumon megvédte. Ő volt az, aki tolmácsolta szükségleteinket azoknak, akik segíteni tudtak. Többször voltunk olyan

helyzetben, hogy ha nem szerzett volna számunkra anyagi segítséget Németországból, akkor még a villany- és a gázzámlát sem tudtuk volna kifizetni. Az Úr kegyelme, amire bízunk magunkat, rajta keresztül is megmutatkozott irányunkban. Ő volt az, aki diákjainkat jól megtanította a német nyelvre, majd ösztöndíjakat szerzett nekik német egyetemeken.

Amellett, hogy oktatót – éppen nálam – doktori munkáján is dolgozott, amelynek címe: Luther és a magyarok lett volna. Ebben újra akarta értékelni a már ismert eredményeket, megvilágítván azokat új nézőpontokból. Különös figyelmet akart szentelni Luther levelezéseinek, asztali beszélgetéseinek. Fel akarta dolgozni Luther II. Lajos özvegyének, Mária királynénak ajánlott vigasztörtékeit. A korai új-Hochdeutsch újratolmácsolásával első esetben készült volna el e fontos dokumentum kétnyelvű kiadása, majd a dolgozat végén meg akarta vizsgálni, hogy Luther törődése a magyar nemzettel milyen nyomokat hagyott a magyar egyháztörténetben. Szép lett volna, hasznos lett volna, gazdagította volna egyháztörténeti tudományunkat, de – sajnos – rajta kívül ezt a munkát belátható időn belül senki sem fogja tudni elkészíteni!

Hadd álljanak most itt szavai, melyeket doktori dolgozata tervezetének a végén írt: „Hálás köszönetem a Selye János Egyetemnek, hogy ezt a kutatást lehetővé tette. Személyesen ezzel a munkámmal szeretném a magyaroknak megköszönni, hogy családomat és engem is befogadtak, és hogy köztük soha sem kellett magunkat idegennek éreznünk.”

Igen, sosem kellett magát közöttünk idegennek éreznie, mert ő – noha tőlünk messze született és nevelkedett – közülünk való volt, mert azonosulni tudott bajainkkal, kínjainkkal és sanyarú kisebbségi sorsunkkal. Ennek minden nemzetközi fórumon hangot is adott. Magamban szoktam mondogatni: Uram Isten, milyen csodálatos is lenne, ha minden szolgatársunk ilyen jó magyar lelkész tudna lenni, mint Uwe Martin Schmidt!

Eltávozta fáj. Nagyon fog hiányozni, de legyen érte Istennek hála! Fogadja be őt az Úr az Ő Örök hajlékába, és a távozása miatt megsomorodott szíveknek adjon vigasztalást! Legfőképpen pedig szeretteinek, feleségének, árván maradt gyermekeinek, idős szüleinek adjon elég erőt, s adja a hit ajándékát arra, hogy képesek legyenek elviselni ezt a megpróbáltatást! Ámen.

*Doc. PhDr. Molnár János, a SJE RTK dékánjának búcsúbeszéde
elhangzott: Uwe Martin Schmidt református lelkipásztor
temetésén, 2008. április 14-én, a jókai református temetőben.*